

De casa seva a la plaça passant pel carrer Ventura Carreras, férem la passada, ara en diuen cercavila. El senyor Martí molt emocionat donà les gràcies a tothom i entre altres coses va dir que aquell era l'any més feliç de la seva vida, perquè se sentia estimat per tots nosaltres i perquè el dia 24 d'abril passat la seva esposa li havia donat l'hereu més bonic que mai hagués pogut somniar.

Als anys següents es feren moltes altres coses, una de "sonada" fou l'elecció dels Reis de la Xerinola que foren en Narcís Pi (Cotó) i la Sara Forment de Ponsatí.

Se m'acaba el paper, prometo que continuaré explicant-vos més coses de

la Xerinola d'En Sora o l'Alegria de Begur.

Acabaré amb el vers que va fer el senyor Martí per convidar a beguerencs i estiuejants:

Si el nervi et penja d'un fil,
o tens un ullet que et plora,
vine una estona a can Sora,
i et quedaràs més tranquil.

J. C. RIERA

Racó poètic

Un dia, estarem sols

Quan veig el somriure d'un nen, estic feliç; quan veig una llàgrima sobre la galta d'una vella, la meva tristesa és gran i voldria sempre conhortar-la.

Però, quants de nosaltres som indiferents a la tristor del seu veí, a la solitud d'un ésser humà i això que un dia també estarem sols. Aquest dia de soledat, estaria tan feliç veure una persona donar-nos la mà.

Quantes persones van ser adultes, aclamades i després abandonades pels que es deien llurs amics.

Potser, com em deia el meu pare, sóc un somniador. Però em sembla que no sigui tan difícil adreçar un somriure a aquell que no pot somriure, parar la mà a aquell que té dificultat per caminar, ser només humà i proud.

Jo sé que no canviaré el món, però potser llegint la meua poesia escrita fa dos anys, meditareu alguns instants.

La tristesa no és molt sovint tan lluny de nosaltres.

ON VAS?

¿On vas solitari passejant,
ahir feliç, xiulotejant,
avui la marxa tremolosa,
la mirada malenconiosa?
Amic, dóna'm la mà.

¿On vas, tu ahir tan elegant,
orgullós, una mica arrogant,
avui el mantell descolorit,
el teu cos afluït?
Amic, dóna'm la mà.

Ahir encara somnis de minyons
i el cor ple d'il·lusions,
cantant els teus amors,
oferint a totes boniques flors.
Amic, dóna'm la mà.

¿On vas amb l'esquena abaixada,
la cabellera emblanquinada,
el rostre pels anys burinat,
ara pels teus "fans" abandonat?
Amic, dóna'm la mà.

Plegats fem camí,
anem a respirar el gessamí,
cantussem una vella cançó
i mirem junts al nostre horitzó.
Amic, dóna'm la mà.

RICARD VANEUKEM
Sa Fontansa